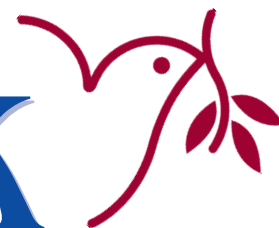

Békehírnök

2010. október 24.

ALAPÍTÁSI ÉV: 1895

CIV. ÉVF. 43. SZÁM

Imádság – áldozattal

Gondoljunk csak a mi imádságainkra: mennyi követelés, mennyi szemrehányás, mennyi Isten-kitanítás, mintha nem tudná, mire van szükségünk! Sokszor azon kapom magam, hogy megmondom Istennek, mi volna nekem jó, és légy szíves már...

Eszembe jutott egy, az Úrban megboldogult drága barátom, akivel valamikor a gyermekmisszióban szolgáltunk Tahiban. Mindennap korán felkeltünk és egy fa alatt összegyűltünk imádkozni az előttünk álló napért meg azokért, akiknek szolgálhattunk. Barátom, akinek Isten hat gyermeket adott, imádsága végén mindennap egyszerűen elsorolta gyermekei nevét. Aztán azt mondta: Ámen. Egyik alkalommal megkérdeztem tőle:

– Mondd már meg, miért sorolod fel a gyermekeid nevét?

– Olvasd el a Jób 1,5-öt, és megérted! – felelte.

Alig vártam, hogy bemenjek a szobámba, kikerestem és ezt találtam: „...Jób gyermekeiért küldött, és megszentelte őket úgy, hogy korán reggel fölkeltek, és annyi égőáldozatot mutatott be, ahányan voltak...” – Másnap mondom a barátomnak:

– Most már értelek!

– Dehogyan értesz! A feleségem az égőáldozatot otthon, míg én itt pihenhetek, a hat gyerek között ő az égőáldozat. Én csak felsorolom a nevüket, a többi a jó Isten majd hozzáadja a páromnak, hogy bírja.

Imádkoztunk-e már úgy, hogy valakit csak az Atya szeme elé tartottunk, és ennyit mondtunk: Ő az, Uram, ő, ámen. – Valaki közben ég.

Gyökössy Endre

A Theologiai Szemle ünnepe

Október 1-jén ünnepelte szerény közönség előtt a Theologiai Szemle 85 éves évfordulóját. A bensőséges elmélkedést egyházaink vezetőinek szolgálata nyitotta meg, majd a bölcsész-, a műszaki és a politikatudomány egy-egy jeles képviselője mondta el, mit jelent számára, az ő hivatásának oldaláról a teológiai, a biblikus gondolkodás, hivatásgyakorlás. Az ünnepség egyik előadója, *Petróczi Éva*, a KRE docense előadásának írott változatából osztunk meg két részletet olvasóinkkal a szerző szíves hozzájárulásával.

Sem úr, sem szolga – testvérek, társak

„A filozófia a teológia szolgálóleánya” – szól a régi mondás. S megértünk itt, Kelet-Európában olyan, nagyon keserves és megalázó évti-

zedeket is, amikor a teológiát kényszerítették szolgálóleányi szerepkörbe, kizárva az „igazi” tudományok köréből, mi több, az universitas ősi rendszeréből. Nagyon és fájdalmasan jellemző, hogy a teológiai doktorok tisztos és igényes kutatómunkával megszolgált titulusa sokáig nem szerepelhetett a személyi igazolványukban. Ez a méltatlan kizorítás, ez a végzetesen téves szemlélet természetesen nem tett s napjainkban sem tesz jót a két, egymástól elszakíthatatlan diszciplína, a teológia és a filozófiát egyik fontos ágának valló bölcsészet, s ezen belül az irodalomtudomány kapcsolatának sem. Természetes, hogy ilyen előzmények után a teológusok oldaláról is gyakori elzárkózás volt a válasz.

(folytatás a 327. oldalon)

Istenhez való ragaszkodásunknak olyan erősnek kell lennie, hogy ne legyünk kénytelenek az emberek vigasztalását keresni.
(Kempis Tamás)

Heti útmutató

A HÉT IGÉJE

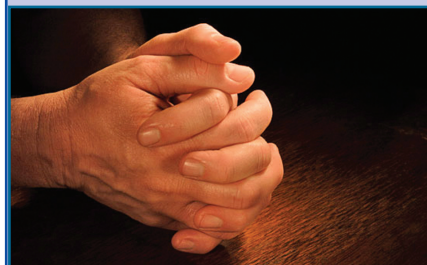
Eltűnt az öröm is az emberekből. Tartsatok szent böjtöt, hirdessétek ki, hogy ünnep lesz! Gyűjtsétek össze a véneket, az ország minden lakóját Istenteknek, az Úrnak a házába, és kiáltatok az Úrhoz! (Jóel 1,12.14)

A HÉT GONDOLATA

...ha sokszor nem is tudjuk a választ a miértre – bármilyen csapás, nehézség, teher is érje Isten népét, azok, akik valóban az övéi, nem fellázadnak ellene, hanem még sokkal jobban hozzá hajolnak. Széthúzások és viszálykodások nélkül, együttes erővel térjen hozzá az egész gyülekezet, mindazok, akik kegyelmet kaptak tőle! (Nemeshegyi-Horvát Anna – Budapest)

A HÉT GYAKORLATA

Hogyan tudnád a héten jobban keresni Istent, a vele való közösséget, és hogyan tudnád jobban kifejezni, hogy a gyülekezeteddel vagy, a testvérekkel azonosulsz? Mikből húzod ki magad könnyen, mikben nem vállalsz közösséget? Hogyan tudnád ezeken változtatni?

A HÉT IMÁJA

Uram, nem mennek mindig jól a dolgaim, olykor elkeseredem a bajok és a kudarcok miatt. Tudom, hogy szükségem van minderre, de néha elvesztem fonaladat, és csak a magam útján járok körbeforogva. Tölts el hát engem Lelkoddal, aki meggyőz újra a kitartás, a küzdelem és a munkálkodás értelméről és fontosságáról! Légy velem, amikor még jobban igyekszem beállni a te szolgálatodba! Ámen.

PROGRAMAJÁNLÓ

♦ **Október 30–31-én** délután 16 órára hívja az ország testvériségét a **Kondorosi Baptista Gyülekezet 100 éves jubileumi ünnepségére** a helyi Paulik Ilona Sportcsarnokba. A szervezők kérik, hogy részvételi szándékát (az ebédrendelés miatt) legkésőbb október 25-ig jelezze mindenki a 66/388-563-as vezetékes (fax); 20/9768-421 (baptifon) telefonszámon vagy a variferenc@freemail.hu e-mail címen.

♦ **Október 31-én**, a reformáció emléknapján, vasárnap 17 órakor **koncertet ad az In Medias Brass Rézfúvós Kvintett** a Pesterzsébeti Baptista Templomban (1203 Budapest, Ady E. u. 58.).

♦ **November 5–6-án** a **gyülekezetplántálóknak regionális képzés és bibliaiskola Szegeden**.

♦ **November 7-én**, vasárnap 15 órakor **Simon András grafikusművész Életed üzenet címmel tart előadást** a Kispesti Baptista Gyülekezetben. Közreműködik a Központi Énekhar. Az előadás után lehetőség nyílik a művész által készített grafikák, dísz tárgyak és általa illusztrált könyvek megvásárlására.

♦ **November 7-én** ünnepli az **Érsekcsanádi Baptista Gyülekezet fennállásának 100 éves évfordulóját**. Az ebéd-előkészítés miatt kérjük, hogy a testvérek részvételi szándékukat jelezzék levélben vagy a 06-20/886-11-36 telefonon, illetve az lvasadi@freemail.hu e-mail címen!

♦ **November 13-án**, szombaton 9 órától tartják az **I. jegyeskonferenciát a kispesti baptista imaházban** (Budapest XIX. ker., Kisfaludy u. 20.). Regisztrációs díj 800 Ft/fő. Étkezés 800 Ft/fő/ebéd (jelezd külön, ha kérsz!). Fizetés átutalással a Recefice Közhasznú Alapítvány számlájára: Monor és Vidéke Takarékszövetkezet: 65100118-11282552. Kérünk, hogy megjegyzésként mindenképp írjátok rá a nevetek az utalásra (azon kívül mást ne írj, ezzel megkönnyíted az adminisztrációt). Jelentkezés november 5-ig dr. Antalné Bali Anitánál: bali.anita@zimmezum.hu címen. További információ: *Égetőné György Tímea*, +36/20-886-1473.

♦ **November 15-én** elkezdődik a **roma testvérek részére tervezett Bibliaiskola**. Érdeklődni lehet *Csuhai József* lekipásztornál (tel.: 06 20/886-19-26 vagy e-mail: jcsuhai@yahoo.com).

Örbottyáni hírek az év első feléből

A 2009-es év áldásai után nagy reményekkel tekintett az örbottyáni gyülekezet a következő évre. A tavaly elindult evangelizációs alkalmakat folytatva idén újult erővel álltunk be a lelki munkába. Az év elején arról hoztunk döntést, hogy minden második hónap utolsó vasárnapján evangelizációt szervezünk, ahová szeretettel várjuk az érdeklődőket. Látjuk, hogy először ismerőseink, barátaink felé kell nyitnunk. Őket kell hívogatnunk az alkalmainkra. Az Úrnak hála, egyre többen vagyunk egy-egy ilyen délutánon, és ami még örömtelibb, hogy olyanok is akadnak, akik komolyan érdeklődnek az Úr és a gyülekezet iránt.

A gyülekezet ifjúsága már korábban is tartott olyan nyitott alkalmakat, amikor hirdették az örömhírt. Idén egy olyan vállalkozásba vágott bele az ifjúság, amelynek elsődleges célja a község többi fiataljával való kapcsolatépítés volt. Februárban indult el a CoffeIN kávé- és teaház, amely minden hónap első szombatján kínált lehetőséget a világi és a hívó fiataloknak a beszélgetésre. Azt tapasztaltuk, hogy az emberek sokszor nem is tudják pontosan, miben hiszünk, vagy kik vagyunk mi valójában. Olyan lehetőséget hozott létre a fiatalság, ahol a legalkalmasabb hitről, Istenről vagy örökkévalóságról beszélgetni. Legnagyobb áldásnak azt tartjuk, hogy volt olyan, amikor dupla annyian volt a fiatalság, mint egy átlagos ifjalkalmon. Imádkozunk, hogy az érdeklődők még közelebb kerüljenek az Istenhez, és valódi életváltozásokat láthassunk.

Februárban *Varga György* lekipásztor testvérünk és felesége tartott háromnapos hitméllyítő alkalmat. Az elsődleges célcsoport ezúttal a házasságok voltak. Látjuk, hogy felgyorsult világunkban egyre több és több házasság fut zátonyra. Pedig a házasság egy olyan szövetség, amely minden emberi kapcsolatnál fontosabb. Ez a szövetség valójában egy „szerelmi háromszög”, melynek csúcán Isten áll. A legtöbb házasság itt kezd el zátonyra futni – még hívó körökben is –, mert ezt az első helyet a férj vagy a feleség magának gondolja. Pedig az első hely Istené kellene hogy legyen. Nem az a lényeg, hogy miért „úgy” kell csinálni, hanem az, hogy ki mondta. Ha Isten azt mondja, „tedd ezt”, akkor meg kell tenned. Ez nem kedv kérdése. Isten a nőknek azt mondta, hogy engedelmeskedjenek a férjüknek, a férfiaknak pedig azt, hogy szeressék feleségüket, mint magukat. Erre egy nagyon egyszerű példa, „Van kedved elmosogat-

ni?” „Nincs.” „Akkor csináld anélkül!” „Van kedved szeretni a feleséged?” „Nincs.” „Akkor csináld anélkül!”

Június 5-én *Gyügyei Tamás* és *Husztai Ágnes* egybekelésén örülhetett együtt a gyülekezet testvérisége. Az alkalmon először *Krizsanyik Győző* lekipásztor beszélt a házasság kötelékéről. Ezután *Kotán Béla*, gyülekezetünk lekipásztora, elsősorban a vőlegényhez és a férfiakhoz fordult, arról beszélt, hogy hogyan lehet Isten szerinti férfit válni egy házasságban. Az esküvő minden percében érezhettük Urunk gondviselő szeretetét.

A nyár ugyan már jócskán elmúlt, és elkezdődött az év második fele. Közelednek a szürke, őszi hétköznapiak és „átlagos” vasárnapok. A gyülekezetben arra törekszünk, hogy ne legyenek unalmasak, egyhangúak az alkalmaink. Vágyjuk a megújulást, lelki és testi értelemben egyaránt, amellet, hogy nem szeretnénk elszakadni hagyományainktól sem. Valaki egyszer azt mondta, hogy a hagyomány nem a hamu őrzése, hanem a tűz életben tartása. Szeretnénk életben tartani ezt a lángot, amit a Szentlélektől kaptunk, mert „*Mi pedig nem a világ lelkét kaptuk, hanem az Istenből való Lelket, hogy megismerjük mindazt, amit Isten ajándékozott nekünk*” (1Kor 2,12).

K.D.

Voltaire megszegyenülése

Egy potsdami ebéd alkalmával *Voltaire* különböző tréfákkal vidította fel *Nagy Frigyes* udvarát. Ezek a tréfák a vallás ellen irányultak. Mikor felkelt az asztaltól, így kiáltott: „Eladnám egy tallérért részemet a paradicsomban!”

Egy öreg, fehér hajú tiszt, aki eddig hallgatott, így válaszolt. „Uram, őfelsége, Poroszország királyának államaiban tilos bármit is eladni, ha valaki nem tudja előbb igazolni, hogy ő a jogos tulajdonos. Bizonyítsa be nekem, hogy van helye a paradicsomban, akkor én rögtön megveszem azt.”

Ezúttal *Voltaire*-nek nem volt nevető közönsége. A király, aki nagyon elkomolyodott, így szólt: „Uraim, az ezredesnek igaza van. Legszebb győzelmemet odaadnám azért, ha az én népem megőrizte volna azt a hitét, amellyel akkor bírt, amikor trónra léptem!”

Theologiai Szemle – folytatás a címloldalról

Élesebben fogalmazva: ezt a két szférát a múltban, a közelmúltban, de sajnos még a jelenben is sokan megpróbálták és megpróbálják kijátszani egymás ellen. Sok-sok többdiplomás teológus, sok-sok *Kováts J. István*, de nem kevésbé sok teológiabarát irodalmár kellene ahhoz, hogy a gyanakvó „rokonra sandítgatások”, a mindenki szellemét-lelkét csak szegényítő rivalizálás helyett e két tudomány az legyen, aminek Isten szánta: egymást oltalmazó és erősítő édestestvérek, társak.

Vizsgáljuk meg ezek után legalább nagyon röviden, mit profitálhat egy irodalomtudós abból, ha intézményes vagy akár magánjellegű teológiai tanulmányokat folytat, ha rendszeresen olvassa a Szentírást, s lehetőleg teológiai szakkönyveket is, legalább a ma még új tudománynak számító teológiai esztétika témakörében. Ezúttal elvonatkoztatva puritanizmuskutatói munkámtól, csak az elmélet és az általánosság szintjén kezelve a kérdést: úgy vélem, minden irodalmárnak, sőt, gyakorlati írónak jót tesz, tehet a teológia kínálta nagyobb fegyelem és távlatosság, az, hogy az ilyen-olyan irodalmi kánonocskák szajkózása helyett egy, a teológia közelében is élő literátor az ideig való dolgok hajszolása helyett nagyobb biztonsággal fordul-fordulhat az örök értékek felé.

Magyarán: távol tudja tartani magát a pillanatnyi divatoktól, érdeklődésektől, s az igénytelen, tünékeny és hiú „bandázgatások” helyett képes lesz arra, hogy méltó szellemi közösséget alakítson ki magának, még akkor is, ha ezektől a közösségektől hírnevet és pénzt nem remélhet. Remélhet viszont nyugalmat, szellemi és lelki biztonságot, egy vállalható életút bizonyosságát, amely sokkal fontosabb a romlandó „publicity”-nél és az anyagi javaknál. Óva intenék azonban minden történelmi egyházat – így a miénket is – attól, hogy komolyan vegye, befogadja és futtassa az egyházi témák „percemberkeit”, azokat, akik a „reménység szerint” és más egyháztájtási fordulatok, félig emésztett teológiai morzsák révén igyekeznek saját fontosságukat és kététes hírnevüket növelni. Ha papságunk az eddiginél komolyabb irodalmi műveltséget szerez, ritkulni fog a tegnap szocialista brigádnévadó, ma hit hőse típusú tollforgatók állandó szerepeltetése, túlbecsülése, plenáris előadások, központi hiteleti rendezvények állandó szónokává magasztosítása. Akiknek teológiai zagyaságait egyébként egy elsőéves papnövendék is azonnal észreveszi, s joggal mosolyogja meg.

Kölcsönkenyér visszajár

A következő történet egy *Fleming* nevű szegény skót farmerrel kezdődött.

Egy napon, miközben valami megélhetést próbált szerezni a családjának, segélykiáltást hallott egy közeli mocsárból. Eldobta a szerszámaikat, és oda-szaladt a láphoz. Egy rémült fiút talált ott derékig elmerülve a fekete iszapban, aki kiáltozva próbálta kiszabadítani magát. Fleming farmer megmentette a fiút a hosszú, borzalmas haláltól. Másnap egy díszes hintó gördült a skót szegényes portájára. Egy elegáns nemesember szállt ki belőle, és a megmentett fiú apjaként mutatkozott be.

– Szeretném megfizetni neked – mondta –, hogy megmentetted a fiam életét.

– Nem fogadhatok el fizetséget azért, amit tettem – válaszolta a skót farmer, és egy legyintéssel elutasította az ajánlatot. Ekkor a farmer saját fia jelent meg a család viskójának ajtajában.

– Ez a te fiad? – kérdezte a nemesember.

– Igen – válaszolta büszkén a farmer.

– Akkor egyezzünk meg! Hadd biztosítsam neki azt az oktatást, amit az én fiam fog kapni! Ha a gyerek olyan, mint az apja, akkor bizonyosan olyan ember lesz belőle, akire mind a ketten büszkék leszünk.

Így is lett!

Fleming fia a legjobb iskolákba járt, és mikor eljött az ideje, diplomát szerzett a St. Mary's kórház orvoskarán Londonban, majd nem sokára az egész világ megismerte a nevét: ő volt a kíváló *Sir Alexander Fleming*, a penicillin feltalálója.

Évekkel később, ugyanannak a nemesembernek a fia, aki megmentette a mocsárból, tüdőgyulladást kapott. És ekkor mi mentette meg az életét? A penicillin! Hogy hívták a nemesembert? *Lord Randolph Churchill*. És a fiát? *Sir Winston Churchill*.

Egyszer valaki azt mondta: kölcsönkenyér visszajár!

A csend éve népszerű német nyelvterületen

Fedezzük fel Isten életritmusát! – ez a mottója az egyre népszerűbb kezdeményezésnek, amely során sok szó esik a csendről szóló bibliai helyekről, így átélni Istent a csendben.

„Először azt gondoltam, az imádkozás beszélgetés. De megtanultam, hogy az imádkozás nem pusztán hallgatás, hanem meghallgatás, ráfigyelés” – írta egykoron az imádkozásról *S. Kierkegaard* dán filozófus-teológus. Ez a gondolat is motiválta a csend éve kezdeményezőit, akik egészséges egyensúlyt szeretnének kialakítani a munka és pihenés, az isteni életritmus és az emberi tevékenység között. Nem az a kérdés, hogyan lehet a hétköznapi hektikus nyugtalanságban csendet teremteni, hanem az, hogyan lehet Isten csendjéből élni. Istent a csendben élni át, és jelenlétébe csendben elmerülni, imában megnyílni előtte, figyelni igéjére – ez mozgatja a program résztvevőit. A csend és az elcsendesedés alkalmait hasznosan lehet beépíteni a hivatásba, a családba és a gyülekezetbe. Döntéseinket Isten előtt hozhatjuk meg.

Az év során sorra veszik a programban azokat a bibliai helyeket, melyekben a csendről van szó, főként a zsoltárokból és más ó- és újszövetségi helyeken. A németországi és svájci internetes felületek hasznosítható gazdag segédanyagokat kínálnak gyülekezeti és egyéni felhasználásra. Foglalkoznak a fiatalok és a csend, gyermekek és a csend kérdéskörével, ötleteket, gyakorlati szemináriumprogramokat nyújtanak. Ugyanígy családoknak, csoportoknak és minden korosztálynak kínálnak gyakorlati segítőanyagot. Könyvek jelentek meg ebből az alkalomból, melyek a napi kapcsolatot segítik ápolni Istennel.

A program igei mottója: „*Kora reggel pedig, még szürkületkor, fölkelvén (Jézus) kiment, és elment egy puszta helyre, és ott imádkozott*” (Mk 1,35). Internetes elérhetőségek: bibellesebund.ch – jahrderstille.ch – jahrderstille.de. (dr. Békefy-Röhrig Klaudia – reformatus.lu)

A semmi megtalálása

Musztafát apja, I. Abdul Hamid padisah, kora legkiválóbb tudósai-val neveltette. Egyik alkalommal a tudományokra nevelő mestere az akkor éppen újdonságnak számító barométert mutatta be a királyi ifjúnak, és magyarázta neki, hogy az üvegcsőben a higanyszál fölött a „semmi” van. Musztafa izgalomba jött, és kérdezgetni kezdte mesterét, hogy mi az a semmi, de az nem tudott neki kielégítő választ adni. Ettől fogva a semmi megtalálása foglalkoztatta a királyi ifjút. Beállt apja engedélyével a gyöngyhalászok közé, gyönyörű gyöngyöket hozott fel a mélyből, de a semmit nem találta meg a tenger mélyén, ezért továbbállt a csillagászok közé. Megismerte az ég csillagait is, de ott sem találta meg a semmit. Majd azoktól egy pusztai dervishez csatlakozott, úgy gondolván, hogy az Allah titkait ismerő mestere közelében rá fog találni a semmire. A dervis naponta vizet hozatott vele a távolabb lévő kútból, és mindennap beszámoltatta az ifjút, hogy kikkel találkozott a kútnál, és történt-e valami említésre méltó dolog. Sok eseménytelen nap után egyszer csak izgalommal számolt be Musztafa a dervisnek arról, hogy a kútnál egy védtelen vízmerítő embert három rabló leütött, kifosztott és vérbe fagyva hagyott.

A dervis megkérdezte Musztafát: És te segítettél-e neki a védekezésben vagy a túlélésben? Musztafa ezt mondta: Ó, hogyan segíthettem volna, hiszen még én is veszélyben voltam, inkább mindezt látva sürgősen elrejtőzködtem, hogy magamat mentsem.

Mire a dervis ezt mondta Musztafának: Na, fiam! Te ma megtaláltad a semmit! (Tóth Béla *Török históriák* című könyve nyomán)

Bibliai kommentár

Egy úton lévő samaritánus pedig amikor odaért hozzá és meglátta, megszánta; odament, olajat és bort öntött sebeire, és bekötötte azokat. Aztán feltette őt a saját állatára, elvitte egy fogadóba, és ápolta. Másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadónak, és azt mondta neki: Viselj rá gondot, és ha valamit még ráköltesz, amikor visszatérek, megadom neked. (Lukács 10,33-35)

Az utolsó nyolc és fél óra 3. rész

„Amit magadért teszel, az veled együtt hal meg.

Amit másokért, az mindörökre megmarad.”

– Maguknál így keresztelnek? – kérdeztem, nem éppen a legnagyobb lelki nyugalommal.

Csodák csodája, az ember hangosan és artikulátlannul elkezdett röhögni, még a könnyei is kicsordultak. A hangos röhögés betöltötte a kórtermet, a folyosókat, és mindent elnyomott bennem. Csak az öblös gurgulázó röhögés és én kétségbeesve voltunk jelen, mint egy angol abszurd jelenetben. Megszégyenülve ültem ott, mint egy dráma része, ahol nem is én vagyok a szereplő, hanem egy néző, akinek különös élvezete van az egész játékban. Láttam magam kívülről, és engem is elfogott a nevetés.

– Maga meg mit röhög? – váltott az ember. – Menjen innen! Itt haldoklom, maga meg röhög! Milyen pap maga?

Ó, hogy döglőnél már meg! – világot lát az agyamon.

És akkor ott, abban a pillanatban összeomlottam. Jaj, Istenem, mit gondoltam. Elvesztem. Milyen gondolat volt ez? Istenem, én nem ezt ígértem neked. Nem akartam, mégis gondoltam. Hogy van ez? Én azért vagyok itt, hogy könnyítsek ennek az embernek a nehézségein, hogy veled lépjen át oda, ahová én most nem mehetek. Ne taposs el, Uram! Kérlek! Bocsáss meg! Krisztus Jézus! Kérlek, taszítsd el innen a sátánt! Én erőtlenség vagyok és gyenge, csak a te erőddel vagyok képes harcolni ezért az emberért. Kérlek, fogd meg az ő kezét, és vond magadhoz, mennyei Atyám! Legyél velünk! – és hangosan feltört belőlem a szinte nyüzgő sírás, vigasztalhatatlan zokogás. A szenvedés olyan foka ez talán, amikor az ember átérzi a teljes megsemmisülést. Ez az a bizonyos második halál? Haldoklónak jöttem segíteni, Istenhez vezetni, és én halok bele ebbe a mutatványba? Mert bizony ez így mutatvánnyá silányult Isten előtt. Megrettenve, vigasztalhatatlannul ültem az ágy szélén, már nem is hallottam az ember üvöltözését, mert... Mert arra kaptam fel a fejem, hogy csend van!

– Maga meg mitől van így megrémülve? – kérdezte.

– Olyat gondoltam, ami Isten előtt az egyik legnagyobb bűn. A maga halálát kívántam.

– No, ebben egyetértünk, mert én is azt kívánom. Haljak már meg, legyen vége!

– De ne így legyen vége, ne haraggal, dühöngéssel, káromkodással!

– Milyen Isten a magáé, hogy ilyen helyzetben is nyugalmat, beletörődést, bátorságot kíván magától! Én a maga helyében jól behúztam volna egyet nekem, aztán hagytam volna itt az egésztestet. Ahogy maga gondolta. Döglő már meg, oszt kész!

Hirtelen megfeszült a teste, kidomborított az ágy síkjából, és csak a fájdalom nyüzgése jött ki összeszorított fogai közül. Néhány perc után enyhült a fájdalom, kezdett megnyugodni.

– Egy kicsi világosság kellene – mondtam –, hogy lássuk egymást.

– Nem bánom – válaszolta nyögve, bizonytalanul.

Felerősítettem a fényt a szobában. Belenéztem az ember mély barna, meleg szemébe.

– Maga jó ember, nem lehet gonosz – mondtam.

– Hát ezt meg honnan veszi?

– A ronda és mocskos beszéde páncél magán, és a félelem gerjeszti.

– Na menjen innen!

– Tényleg. Legyen őszinte magához! Nézze meg magát kívülről, de jobban belülről! Ha nem szól egy szót sem, egy csendes, ágyon fekvő embert lehet látni, aki valaha jobb napokat élt meg. Látszik magán, hogy erős fizikumú, nehéz munkát végzett az életében. Az élénk, meleg tekintete egyáltalán nem sugároz haragot és agressziót.

– Mit lát még? – kérdezte.

– Isten gyermekét látom, aki retteg a bizonytalan jövőtől, aki tehetetlen, mert azt hiszi, hogy nem tudja normálisan, békével, szeretettel lezárni földi életét. Azt sem tudja, hogy mit kezdjen magával, úgy látja, hogy mindennek vége. Befelejezetlen lesz az egész élete, ha meghal. Ezért rettenetesen dühös, és a zajongással próbálja elnyomni rettegését a bizonytalantól.

– Honnan veszi ezeket? – nézett rám kérdőn, tágra nyílt szemmel.

– Istentől van a bölcsesség, a látás – válaszoltam.

– Ki ez az Isten?

– Isten az ember által felfoghatatlan, csodálatos lény, aki teremtette a világot, teremtette az embert, kormányozza a világmindenséget, mindenható, öröktől fogva létező, örökkévaló, aki Fia által jelen van a mi életünkben, és Lelke által munkál a mi szíveinkben. (folytatjuk)

Kelemen Szabolcs Alpár

NŐI SZEMMEL – NŐI SZÍVVEL

Mese hab nélkül

Egy menyegző különleges előzménye

Kedves olvasóm! Helyezkedj el kényelmesen fotelodban vagy a díványodon! Kirándulj egyet emlékeid ösvényein, földélezve azt az időt, amikor életed párjával egybekeltetek! Milyen szép is volt akkor körülöttetek minden. Mindenki mosolygott rátok, és egy kicsit irigykedett is. Akkor úgy hittétek, hogy ennél jobban már nem is szeret-hetitek egymást. Hittétek ezt addig a pillanatig, míg bizonyossá nem vált, az Isten rátok bíz egy új életet. Emlékszel erre a pillanatra? A szeretet akkor még jobban szétáradt, úgy hatványozódott köztetek, amire addig gondolni sem lehetett. Ott volt már az új élet az édesanya szíve alatt. Meghúzódott az élő házikó óvo melegében, fittyet hányva a bizzar világ rendíthetetlenül csalfa valóságára. Nem volt fontos, fiú-e vagy lány. A család új tagja, Újdonka már veletek volt. Este ő is végighallgatta nyugodtan, ahogy megbeszélhették a nap eseményeit, a végén pedig kis mocorgással jelezte, hogy már aludni készül.

És amikor eljött a nagy nap? Az izgalmas, sokszor már-már kapkodónak tűnő pakolás, irány a kórház... A várakozás éveknek tűnő pillanatai. Emlékszel még? Vagy arra, amikor először meghallottátok Újdonkát, a sértett oá, oát? Az éppen csak hogy kifejlődött tüdő rekedt hangú dalát, a magát az előadót is megrémítő első hangadási kísérletet... Ez szebb volt minden szimfóniánál, ugye? Az érzékelt tér kitágult, a szeretet kereste a határait.

Valahogy így volt, így kellett történnie. És Újdonka cseperedett. Előbb keveseket evett, majd annál mohóbb lett. Habzsolta az őt körülengedező szeretetet meg a tejcit. A kezdeti hatvanakból lett nyolcvan, száz, a végén kétszázak. Teregettétek a tenyérynői réklit, a csöpp kis zoknikat, amibe két ujj is alig fér bele. Megjelentek a mindent megrágó kis fogak, és szinte minden, ami mozdítható volt, megfordult közöttük. Újdonka pedig ehhez már föl is ült. Később mászott, begyűjteni a létező összes kulcsot a szekrényekből. Az első bizonytalan lépésekre emlékszel-e? És amit ekkor éreztél? Az mi volt? Szeretet? A mértékét le tudnád írni? Azóta is csak árad, hömpölyög, mert így van rendjén, ilyen az áldott család.

Ez a mese viszont eltér a valóságtól. A mesében az is megtörténhet, hogy

ezt a tündéri kis csöppséget, akit nevezünk most *Bélának*, aki még alig múlt egyéves, kidobják otthonról. Semmi rágás, semmi kulcszás, *Béla*nk mehet. De hiszen járni is alig tud! Akkor vihetik. Viszik is Elekre. Oda került sok olyan, mint mesém egyik hőse, Béla. Sok „Béla” volt ott. Ha valaki nem tudná, elmesélem, milyen Bélák meg Katák vannak az ilyen helyeken. Van olyan, akinek az az apja, aki a nagyapja! Olyan is akad, aki alig múlt négy,

amikor már pelust cserélt a kistesón. A szülők éppen nem tudtak magukról. Egy másik gyereknek kilenc testvére kilenc apától van. Mind az államnál, és mivel a legnagyobbak már szülői korba léptek, ráléptek a kitaposott anyai útra. Ahány élet, annyi regény. A hangulatot csak *Kaffka* tudná lefesteni. De vissza a mi hőshöz, az igazi Béla-hoz! Béla nőtt, cseperedett Eleken. Os-kolába járt, ahol a kor szokásainak megfelelően megtanulta előbb a betűvetés tudományát meg az egyszerűet. Később irodalomórán megtudta azt is, hogy a hajlékony gerinc megitélése koronként változik. Láta szemei előtt *Hegedűst* meg *Gerébet* is.

Eközben valakik indíttatván a Lélektől arra gondoltak: etetjük telente a hajléktalanokat, támogatjuk a környékbeli nagycsaládokat, ezt szervezzük, azt intézzük, mit nem csináltunk még? Ezek a valakik bárhol lehetnek volna, de az én mesém-ben Rákoscabán élnek. Nos, hogy egyik szavamat a másikba ne öltsem, ezek a csabaiak elvetődtek Elekre.

(folytatás a 331. oldalon)

Gyula Aranymenyegző

Kivételes ünnepség részese volt szeptember 12-én délután az Arad-Belvárosi Baptista Gyülekezet közössége: *Sinkó Ferenc* és *Sinkó Ferencné Farkas Lúdia* testvérek tartották aranymenyegzőjüket ott, ahol 50 évvel ezelőtt ünnepélyesen mondták ki a „boldogító igent”. A család népes rokonsággal, széles baráti körrel rendelkezik, akiket szeretettel meghívtak a jeles eseményre. Az évtized elején lányuk, *Diana*, házasságkötése kapcsán Orosházára telepedett át, de lélekben sohasem szakadt el az aradi gyülekezettől. Az ünnepség vendég igehirdetője *Papp József* nyugalmazott lelkipásztor volt. Az ünnepeltek boldogan vallották, hogy az Úr szerezte ezt a házasságot! A gyülekezet énekara és a köszöntő testvérek sora Isten áldását kérte a Sinkó családra. Az Orosházi Baptista Gyülekezet tagjai ünnepeltek.

Gyermekebemutató

Sallai Bencéért, *András* és *Judit* második gyermekéért adott halált gyülekezetünk 2010. október 10-én, a délelőtti istentiszteleten. A bibliakör vezetői nevében *Timár Csabáné* köszöntötte a családot. A lelkipásztori áldáskívánás az 5Móz 6,5-7 alapján hangzott. **Matuz József**

Jegyesek imája

Köszönöm neked a boldogságot, Uram, amit nekünk ajándékoztál. Te vezettél bennünket egymáshoz. Segíts, hogy egymás mellett maradjunk, és segíthessük egymást a házasság felé vezető úton! A szeretet megbocsátásból él. Add, hogy meg tudjunk egymásnak bocsátani, hogy növekedjünk egymás szeretetében! Minél inkább megkedveljük egymást, annál inkább növekszünk az irántad való szeretetben is. Add, hogy egymást mindinkább megismerjük, mind bensőségesebben szeressük, s minden gyöngédségünkkel, szívünk dobbanásával és élőszóval is elmondhassuk egymásnak a boldogító vallomást: Szeretlek!

(Fernand Lelotte)

IFIROVAT

Élőben jelentkezünk!

Isten és te

Egyedül Isten tud alkotni, de az alkotást te tudod érvényre juttatni. Egyedül Isten tud életet teremteni, de te tudod továbbadni. Egyedül Isten adja az egészséget, de te tudod azt megtartani. Egyedül Isten ajándékozza a hitet, de belőled árad a bizonyosság. Egyedül Isten tud reménységet ültetni, de te tudsz társadnak bizalmat szavazni. Egyedül Isten képes szeretetre ébresztetni, de te tudsz mást szeretni. Egyedül Isten adja a békét, de te a mosolyt. Egyedül Istentől van az erő, de te tudsz a csüggedtbe erőt önteni. Egyedül Isten az út, de te tudod azt másoknak megmutatni. Egyedül Isten a fény, de te tudsz mások szemébe ragyogást hozni. Egyedül Isten teszi a csodát, de te hozod hozzá az öt kenyeret és a két halat. Isten egymagában mindenre képes, mégis úgy látta jónak, hogy rád is számíson!

(forrás: istentisztelet.hu)

Kommentár

Isten azt akarja, hogy embereként összefogjunk, és jóságos akaratát érvényre juttassuk embertársaink életében. Ehhez rám is szüksége van. Mert ha rám nem lenne szüksége ehhez, akkor senkire sem lenne szüksége.

Tanítás

Nincs nagyobb örömöm annál, mint amikor hallom, hogy az én gyermekeim az igazságban járnak. Szeretett testvérem, hűségesen jársz el mindabban, amit a testvérekért teszel, még az idegenekért is, akik bizonyosságot is tettek szeretetedről a gyülekezet előtt: jól teszed, ha ezeket az Istenhez méltóan engeded útnak, mert azért a névért indultak el, és semmit sem fogadtak el a pogányoktól. Nekünk tehát fel kell karolnunk az ilyeneket, hogy munkatársakká legyünk az igazságban. (3János 1,4-8)

Felemás iga

A minap a munkahelyi mosdóban láttam egy kicsi pókot, a függőleges csempén mászott. Nem volt nagyobb 1 centinél. Nem sokat haladt, mert néhány centi megtétele után visszacsúszott, de nem adta föl, folyamatosan küzdött, hogy elérje a célt, feljusson a sarokba. Talán a mi helyzetünk is hasonlít erre egy kicsit. Megyünk előre a keskeny úton, miközben látjuk, hogy társaink feladva elveiket megállnak piknikezni, és láthatóan remekül érzik magukat. Mi meg igyekszünk a cél felé, és néha úgy tűnik, mintha mindenki lemaradt volna pihenni, és csak mi mennénk folyamatosan.

Izrael népe úton volt Kánaán földje felé. A 40 éves pusztai vándorlás során sokan meghaltak, de mégis voltak jó néhányan, akik 40 évig kitartottak Isten ígérete mellett, és a láthatatlanra nézve haladtak előre. Elhitték azt, hogy egy eddig még soha nem tapasztalt áldás vár rájuk. Talán a legnagyobb kísértés még csak ezután jött a zsidó nép életében, amikor fáradtan, sok évtizednyi ígéretes után beérkeztek Sittim városába, ahol Izrael népe engedett a kísértésnek, és az ígéretek helyett megragadta a látható élvezeteket. Ahogy átmertek a városon, egyre többen mentek be a házakba paráználkodni. Megtetszett nekik a ledér kicsapongás, a paráznaság, ami hozzátartozott a kánaáni népek kultúrához. A testi kívánság, öröm, a moábi és midianita nők csábítása egészen a bálványtiszteletig vitte őket. Úgy gondolták, 40 évig vártak az ígért földjére, ami nagy valószínűséggel nem is létezik. Am ezek a szép asszonyok, jóvágású férfiak valóságosak, és végre a vándorló életet hátrahagyva letelepedhetnek. Ez a döntés azonban a vesztüket okozta.

Sittimbe érve

Nem ismerős ez a történet? Mintha a mostani világunkról olvasnánk. Keresztyénként ott vagyunk Sittimben, karnyújtásnyira a tejjel és mézzel folyó Kánaántól. Sokan azok közül, akik eddig kitartottak Isten mellett, most a paráznaságot választva összekötik életü-

ket olyanokkal, akikkel nem közös a cél. Sok keresztyén már feladta a várakozást, hogy neki egyszer keresztyén társa legyen, és beéri kevesebbel. Itt jön be a felemás iga. Azt gondolják, mivel egyedül vannak, és fontos tartozni valakihez, ráadásul a keresztyének nem közelednek hozzájuk, így elfogadják a hitetlenek udvarlását. Ráadásul a hitetlenek és sok keresztyén is azt mondja, túl magas a mérce, alább kell adni. Gondoljuk csak végig, mi történt Sittimben azokkal, akik az utolsó kísértésben elbuktak! Nem mentek be az ígért földjére. Miért gondoljuk azt, hogy csak most magas a mérce? A bibliai időkben is nagyon nehéz volt kitartani. Nincs ez másként most sem. Milyen szomorú, hogy 30-40 évesen sokan feladják a keresztyén társra való várakozást, és megalkusznek, beérik kevesebbel. Mondván, ez még belefér. De ez hazugság, ami már akkor sem működött, és most sem fog.

Ma olvastam azt a részt angolul a Bibliából, hogy a mi mennyei Atyánk tudja a mi szükségünket, és naponta betölti azokat. A mai világban jobban rá kell állni erre az ígéretekre, mint valaha, hiszen valóban úgy tűnik, mintha jobban járnának azok, akik felemás igába hajtják a fejüket. Pillanatnyilag lehet, hogy jobb a helyzetük, de Sittim nem Kánaán. Én hiszem és tudom, hogy Isten megjutalmazza azt, aki hűséges. Bármennyien is adják alább, nekünk nem kell.

Drága testvérem! Kérve kérlek, tarts ki! Talán már 30-40 éve vársz a nagy Ő-re, mindeddig hiába. Ne add alább! Barátkozz keresztyénekkel, és ne nézz mások pillanatnyi boldogságára! Hidd el, Isten nem foszt meg semmi jótól, és a hűségedet meg fogja jutalmazni! Közel van már Kánaán. Ne rontsd el az eddigi fáradozásodat!

Durkó Anett

Mese hab nélkül – folytatás a 329. oldalról

És ott bizony nemcsak a szájukat tápták a csodálkozástól az ottani mesék hallatán, hanem buzgón bólogtak. Meg fület meg állat vakargattak. Merengtek hosszan, míg végre valaki megfogalmazta a velős kérdést: hogyan tudnánk segíteni? És Eleken nem titkolták, hogy hogyan. Ima, szeretet, és persze anyagiak is. Az évek során az autók már sofőr nélkül is letaláltak. És akkor megszűnt az intézet. Szeretet ide, szeretet oda, szétszórták a gyerekeket. Így került Béla Magyarbánságra. Éppen oda, ahol másik hősünk, *Kata* volt öt éves kora óta. Addigra Béla kezét már szeretettel és határozottan fogták a csabaiak.

Szerencsére nemcsak Rákoscabán élnek jótét lelkek, hanem szerte az országban, így Csömörön is. És egy csömöri család, a mesék szigorú szabályai szerint, éppen *Kata* kezét fogta. Úgy, mint a Bélát fogó csabai kéz. Béla és *Kata* tehát együtt vannak Magyarbánságra, miközben az egyikük kezét Csömöről tartják. Ima, szeretet, ima, szeretet. Az imák szállnak, lebegnek, a szeretet árad. És akkor az ima, az imák meghallgattatnak. Mind a ketten bemelegítenek, elfogadva Jézust Krisztusuk-

nak. Természetesen Béla Csabán, *Kata* pedig Csömörön. Gondolhatnánk, ez bizony szép befejezés. Újabb példa a hittel elrebegett ima és szeretet mindent legyőző erejére. De a mesém ennél sokkal izgalmasabb.

Még „Hegyesen” történt, akkor, amikor még mind a ketten ott voltak, hogy találkozott a tekintetük. Béláé és Katáé. Előbb a tekintetük, majd a szívük és a lelkük is. Szabadon maradt kezeikkel – ne felejtjük, mindkettejüknek csak az egyik volt szabad, a másikat Csömöről meg Csabáról fogták – megcírógatták, becézgették egymást. Sokszor egy érintés többet mond el, mint egy szó vagy egy egész mondat. Így volt ez náluk is, míg végül kéz a kézben, felöltözve a csabai és csömöri szeretetbe, vállukra kapták az útravalóul nekik szánt gondoskodást, és az Úr színe elé léptek Rákoscabán 2010. szeptember 4-én, hogy életre szóló hűséget fogadjanak egymásnak Isten és a gyülekezet előtt.

A mesém itt ér véget. Írhatnám még, „ha nem hiszed, járj utána”, de nem írom. A mesém nem mese, hanem napjaink csodája, a Gondviselő Úristen végtelen kegyelmének újabb példája.

Békefi Iván

Házasoknak

A szerelem ékköve a hűség, próbaköve a házasság. (*Törzsök János*)

Felesége érényei lelkesítették, fogytékosságai meghatották. Hát ezt hívják házasságnak.

(*Ljudmila Ullickaja*)

A házasság értelme nem az, hogy a felnőttek gyermekeket nemzenek és szülnek, hanem az, hogy a gyermekekből felnőtteket nevelnek.

(*Peter de Vries*)

A házasság nem kikötő, hanem folyó, két gyarló ember továbbfejlődése.

(*Maxie Wander*)

A jó házasságban nincs egyenlőtlen és egyenlő. Mindkét fél hiányt tölt be a másikban, mindkettő gondolatot ad a gondolatnak, célt a célnak, akaratot az akaratnak, s így gazdagodnak ők. Egy lélek és egy test. Együtt dobbanó szív: egy élet.

(*Alfred Tenmyson*)

Azok, akik a házasságot visszafordíthatatlan kötelezettségnek tekintik, több lélektani munkát végeznek, hogy döntésük elégedettségérzetet adjon, mint azok, akiknek a házassági kötelékekkel kapcsolatos hozzáállása lazább. Ennek következtében akik a „visszafordíthatatlan” házasságban élnek, elégedettebbek, mint azok, akik „visszafordítható”-ban élnek. Amint a visszafordítható házasságokat látjuk szétmenni, azt gondolhatjuk magunkról, milyen szerencsés volt az a pár, hogy rugalmas hozzáállással rendelkezett a házassági elkötelezettség tekintetében, ami aztán nem is működött. Viszont az már nem jut eszünkbe, hogy épp a rugalmas hozzáállás volt az oka a kapcsolat meghiúsulásának!

(*Barry Schwartz*)

Olvasóink írták

Varga Mihály testvér 84. évében írta az alábbi sorokat. Mély hitről tesznek tanúságot a gondolatok. Kívánunk testvérünknek időskorára szívbeli örömet és az Úrtól való kegyelmet. (A szerk.)

Közel a parthoz

Száraz lábbal
haladok a világ
vöröstengerén.
Fénylő égi arcú
örökkévaló Isten szeretetfénye,
hatalma
betölti a tenger falát.
Tekintetemet magához köti:
„Mert úgy szerette e világot,
hogy Fiát adta értünk,
el ne vesszünk,
hanem örök életünk legyen.”
A tenger másik falát Fia,
az én Megváltóm tartja vissza
drága vérével,
hogy rám ne omoljon,
még a túlsó parton
a nyitott kaput látom.
Uram!
Én szeretlek Téged,
Irgalmat szomjazom!

H I R D E T É S E K

♦ **Albérletet kínál** Budapesten a 2-es metróhoz közel, a Pillangó parkban, lányok vagy fiúk részére 2 szoba összkomfortos lakás kiadó. Telefon: 221-28-95.

♦ **Kiadó lakás** Hívó bérlőnek kiadó egy 1+fél szobás önálló gázfűtéses 1. emeleti téglalakás Kőbányán, a belvárostól 15 percre csendes környezetben. Érdeklődni lehet a 06-20/886-00-10-es telefonon.

♦ **Keresztyén feliratú pólók** Születésnapra, karácsonyra, vagy csak úgy, ifjúságoknak, egyéni vásárlóknak ígés, képes, keresztyén szimbólumos pólók rendelhetők mindenféle méretben és színben: www.keresztenypolo.com.

Gyülekezetplántálók ma

Gyülekezetplántások a Dunántúlon

Közösségünk gyülekezetplántáló munkája egyre inkább színesedik. Vannak kezdeti stádiumban lévő gyülekezetplántások, és vannak megerősödött, 60-100 tagú új gyülekezetek is. A Gyülekezetplántáló Bizottság és a Dunántúli Egyházkerület stratégiai együttműködési eredménye, hogy Varga Attila a dunántúli területen evangelizációs koordinátorként segíti az új gyülekezetek alakulását, együttműködve a meglévő gyülekezetekkel és támogatva őket. Ennek az együttműködésnek sok áldását tapasztaljuk. Következzen egy beszámoló arról, hogy mi történt az elmúlt nyáron!

Durkó István

a gyülekezetplántáló szolgálat vezetője

Evangelizációs szempontból sok mindent hozott ez a nyár. A Dunántúl őszi római városaiban az első keresztyén hitvallás viaszablákba karcolt szövegével – korhű öltözetben – tettünk biznyságot és mondtuk el, hogy nekünk mindez mit jelent a XXI. században. Ahelyett, hogy kinevettek volna minket, százak hallgatták mindezt végig olykor a meghatottságtól könnyes szemmel. Két évezredes falak között tartottunk korhű istentiszteleteket, amelyekre sok érdeklődő volt kíváncsi. Azt a Jézust hirdettük, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Másutt új, eddig még nem látott, gondolatébresztő, evangéliumi témájú, rövid filmeket vetítettünk és személyes biznyságtételeinket mondtuk el annak, aki ezt szívesen meghallgatta. A fonyódi ifjúsági baptista nagytábor idején a Balaton déli partján estéről estére szinte minden településen hangzott az evangélium és folytak a késő estébe nyúló beszélgetések a csapatokba szervezett mobil evangelizációs csoportok nyomán.

A 21 helyszín közül, a következő lapszámokban, ezúttal három gyülekezetplántálóról számolok be részletesebben. A közös az bennük, hogy egy-egy család Istentől kapott elhívással évek óta imádkozik, és lehetőségeikhez mérten mindent megtesz azért, hogy e városokban új gyülekezet jöhessen létre. *(folytatjuk)*

A hit lenyomata

*Gyógyítani akarsz?
Ne gyógyszer adj!
Legyél te a gyógyszer!
(Háló Gyula)*

Akkor, amikor Isten szava elhangzik, mindig létrejön vagy történik valami. Ilyenkor Ézsaiás próféta könyvének 55,11. verse jut eszembe:

„...ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem”.

Ezt a csodát Isten ajándékaként megkapta az ember is. A szó mindenképpen változást indít el, változást hoz. A szónak célja van, létrehozza azt a valamit, amiért megfogant a lelkünkben, elménkben. Ha a beszéd Istenre mutat, Isten tölti meg energiával a beszédet, és ez, mint egy jó földbe hullott mag, akár százannyit is terem. Ezek a gondolatok kavargtak bennem, amikor Budaörsön végignéztam a Háló Gyula „Napi adagok” című műve alapján készült festményekből és plasztikákból összeállított „365 belső lépés 100 méteren” című kiállítást. A művészek, Artner Ilona, Lehel Endre, Mikó F. László és Volker Schwarz úgy ragadtak eszközök, hogy tudták, valami magasztosra vállalkoztak. Nagyszerű alkotásokat váltott ki a művészekből a szó, az üzenet nem át-, hanem felértékelődött bennük, és sajátos lenyomatát adta a belső gondolatoknak, viharoknak, békének, szeretetnek, nyugalomnak egyaránt. Néhol a tomboló színek viharát, máshol lágy, csendes dallamokat festett az ecset, rajzolt a toll, de akár a fraktálok világát vagy az áttűnések leheletét láttam a képeken, mindenképpen mélységes, drámai szere-

tetet hordoztak. Amikor a mű felülkekedik alkotóján, egyetemes érvényű igazságra mutat, akkor igenis hordozza azt a többletet, ami nélkül a mű nem lenne az, amit az ember megkönyyez és örökre a szívébe zár. A háromdimenziós plasztikák sercegetek a vadságtól, és a síkból kiemelkedő őszi levélszélek mintha levegőért kapkodnának, kiáltanának. Szinte hallani lehetett azt a suhogást, amit a szélhordta levelek dalolnak az erdő fái között. „A szél arra fúj, amerre akar...” De hol van, amikor nem fúj? Akkor nincs. Csak akkor van, ha cselekszik. Ezek a napi adagok és képek cselekedtek. Mert megmutatták, hogy mi az a többlet, ami szárnyalást ad a szívnek, repes örömeiben a látványtól, és a környezet zaja elvész, mert rádöbben: Isten szól hozzád. A többlet pedig nem más, mint az Úr Krisztus maga. Ez a biznyság, ennek a kiállításnak a biznyságtétele.

Kelemen Szabolcs Alpár

Folyamatos feladat

Megkaptuk, amikor elfogadtuk Krisztust megváltónknak. Legyünk só és fény, legyünk küldetésben! Nem kell hozzá engedélyt kérni, hogy tegyük, nem kell vele várni, amíg valaki könyörög, hogy tegyük. Nem kell noszogatásra várni, sem elismerésre, kitüntetésre, emberi dicséretre. A következő választásig sem kell várnunk vele. Pártfüggetlen, Krisztus-függő, szeretet- és hitfüggő meg engedelmeségfüggő üdvös feladat. Igazságot, jó hírt továbbadni szeretetben. Ezt várja igazából tőlünk a világ. Kitől várhatná mástól? Fontos persze, mi történik a politikában. Nem mind-

egy. Mivel Jézus sem igen avatkozott a politikába, csak egyszer-kétszer tett ezzel kapcsolatos megjegyzést, mi se igen tesszük. (Kivéve azokat, akik esetleg erre kaptak elhívást közülünk.)

Választottunk persze, és imádkozunk is a megválasztottakért. (Igen?) De tehetünk-e többet nemzetünkért, az emberekért, a világegyetért, mint hogy megéljük és továbbadjuk szóval is az evangéliumot! Tegyük alázattal és hűséggel! Megéri. Majd a mennyben meglátod, hogy érdemes volt hűségesnek lenned...

Bayer György